

HET BEGON TOEN HET VOORBIJ WAS

Leesexemplaar

We adviseren de leeftijd van 18+ om dit boek te lezen, gezien het expliciete karakter van sommige beschrijvingen. Bespreek de zaken die het oproept met je hulpverlener en/of omgeving. Als je met vragen over zelfdoding zit, kan je ook terecht op het gratis nummer 1813 en op www.zelfmoord1813.be.

Het begon toen het voorbij was

Over de hel die begint na seksueel geweld

NATHALIE HUYGENS

ANNICK RUYTS

P E L C K M A N S

Voorwoord door Nathalie Huygens

Mijn naam is Nathalie.

Ik ben een heel gewone vrouw van 52 jaar. En mama van twee volwassen kinderen.

Ik was gek op lopen. Lopen was mijn passie, en iedere dag begon voor mij met heel veel kilometers lopen in het bos.

En zo begon dus ook die ene ochtend in september, acht jaar geleden.

Als heel normaal en heel gewoon.

Tot een man mijn pad kruiste en daar en dan besloot mijn leven voorgoed te veranderen.

Ik werd geslagen en verkracht.

Voorbij, dacht ik toen het gedaan was.

Onmogelijk te weten dat de gruwel die toen voorbij was stil-tjes een jarenlange lijdensweg zou doen ontstaan.

Nooit zou ik een boek schrijven en dan diegene van dat boek worden. Klein en onopvallend wil ik zijn en altijd blijven.

Maar op een dag begon ik dus te schrijven.

En zelfs nu al mijn woorden neergeschreven zijn, vind ik het nog steeds raar om er een echt boek van te maken.

Waarom schreef ik ze dan?

Ik schreef ze omdat ik wil dat ze gelezen worden. Gelezen door iedereen die er iets aan kan hebben.

Gelezen door iemand die hetzelfde heeft doorgemaakt en zich hierin herkent.

Gelezen door hulpverleners. Zodat ze kunnen voelen dat ze op heel veel kleine momenten echt zo'n heel erg groot verschil kunnen maken voor een slachtoffer.

Gelezen door politieagenten. Zodat ze zien dat ook zij veel meer zijn dan gewoon politie. Voor mij zullen ze altijd heel bijzonder blijven!

De voorbije maanden werkte ik samen met Annick aan het vervolledigen van het boek. Ik schreef, Annick las en herlas en gaf aan wat er nog niet duidelijk was. Tot we beiden het gevoel hadden dat het boek klaar was om zijn weg te gaan.

Vandaag is die dag. En ik ben bang. Vanaf nu is er geen weg meer terug om dan toch 'die van dat boek' te worden. In de winkels te liggen. In het diepste van mijn wezen, mijn pijn, mijn verdriet, mijn eenzame strijd, en gelukkig ook al eens een schaterlach, te laten kijken.

Maar ik hou mij dapper vast aan waarom ik het doe. Vanaf het eerste voorstel wou ik dit uitsluitend doen indien de opbrengst van dit boek naar de Zorgcentra na Seksueel geweld zou gaan.

Dit is mijn verhaal. Een verhaal dat begint op een doodgewoon moment in mijn leven. Ik ging lopen...

Liefs,
Nathalie

Voorwoord door Annick Ruyts

Wat voorafging

Toen uitgeverij Pelckmans me contacteerde met de vraag of ik interesse had om Nathalie langs de zijlijn bij te staan om haar boek af te werken, twijfelde ik. Lisbeth van Pelckmans stuurde me de kopij en ik heb ze gelezen. Dezelfde nacht nog stuurde ik Nathalie de volgende mail:

Lieve Nathalie,

Ik las net je verhaal. Ik geef eerlijk toe dat ik aarzelde toen de uitgever me voorstelde om samen met jou je boek af te maken, maar Lisbeth stuurde me jouw tekst en ik begon te lezen. En ik kon niet meer stoppen.

Nathalie, zelden heb ik zo veel eerlijkheid, verdriet en kracht in één tekst gelezen.

Je schrijft ergens dat als je ook maar één iemand het gevoel kan geven dat hij niet alleen is, het al de moeite waard is. Ik garandeer nooit iets, maar na het lezen van je verhaal ben ik wel zeker dat je met dit boek heel veel mensen zal raken en vooruithelpen door inzicht te bieden.

Je verhaal is totaal hartverscheurend. Maar het is van je gevecht dat ik stil word. Wat ik zo mooi vind (ja, ik gebruik het woord 'mooi' bewust) is hoe je oog blijft hebben voor helpers. 'Always look for the helpers' is een meme geworden die gebruikt werd om kinderen gerust te stellen na de aanslagen. Jij hebt zo veel oog en dankbaarheid voor de mensen die jou helpen.

Om maar te zeggen dat ik heel graag eens met je wil afspreken om te kijken of jij het een goed idee vindt dat ik zou helpen om jouw tekst mee tot een boek te maken. Zullen we elkaar eens ontmoeten om daarover te praten? Ik kan makkelijk naar jou komen of naar een plek die voor jou goed voelt.

En zullen we een paar dingen nu al afspreken, zonder dat we mekaar ooit gezien of gesproken hebben? Dat jij altijd en overal aan het stuur zit, wat ik ook voorstel, als we overleggen ben jij altijd *in charge*. Dat ligt voor de hand in een boek dat over jouw leven gaat, maar ik wil het toch al eens luidop schrijven :-). Dat we altijd heel eerlijk zijn tegenover mekaar. Ik lees in je boek een karaktertrek die ik bij mezelf ook herken, en dat is er een van 'klinkt het niet dan botst het wel', om maar te zeggen dat ik soms onhandig open en eerlijk ben... maar jij bent zo eerlijk in je boek dat ik beloof dat ik het ook altijd zal zijn.

Bedankt alvast voor je vertrouwen om mij je verhaal te laten lezen, ik zal het nooit beschamen.

Tot binnenkort misschien.

Hele warme groet,
Annick

Kort daarna heb ik Nathalie ontmoet en zijn we beginnen praten. En we zijn niet meer gestopt.

Terwijl Nathalie en ik dit boek nu afsluiten, wil ik even stilstaan bij de reden waarom ik deze reis ben begonnen.

Seksueel misbruik is een onderwerp dat mij als vrouw altijd diep heeft geraakt. Al heel mijn leven hoor ik verhalen en ken ik mensen die het hebben meegemaakt. Elke keer opnieuw sta ik stil bij de pijn die dit moet veroorzaken. Pijn die ik van dichtbij heb gezien, maar gelukkig nooit zelf heb ervaren.

Maar tot ik Nathalie leerde kennen, heb ik nooit geweten, of zelfs maar kunnen vermoeden dat de hel achteraf zo verschrikkelijk zou kunnen zijn. Dat de gevolgen van zwaar seksueel misbruik een heel leven kunnen vernietigen.

Dit boek is geschreven met de bedoeling om de vaak onzichtbare littekens van seksueel misbruik zichtbaar te maken. Nathalie deelt met haar verhaal haar diepste pijnen en haar grootste uitdagingen. Dat maakt dit boek zo hartverscheurend.

Haar bereidheid om haar ervaringen te delen, in de hoop dat anderen hierdoor steun en herkenning vinden, vergt ontzettend veel moed.

Het is belangrijk dat we allemaal beseffen dat de nasleep van seksueel misbruik veel verder reikt dan de directe schade. De psychologische, emotionele en vaak ook fysieke littekens kunnen een leven lang megedragen worden. Maar het leven van voor de daad kan ook helemaal vernietigd worden. Bij Nathalie blijft er nauwelijks iets over.

Dit boek heeft niet alleen tot doel om de ernst en de omvang van deze gevolgen te belichten, maar ook om aan te tonen dat er ondanks alles nog veerkracht en levenslust mogelijk is, hoewel de weg ernaartoe vaak lang en moeilijk is. Met vallen en opstaan en vaak een grote terugslag.

Nathalie toont ons wat het betekent om ondanks alles door te gaan en te proberen een nieuw leven op te bouwen.

Dit boek schetst een helder beeld van de verstrekkende gevolgen van seksueel misbruik. Ik kan alleen maar hopen dat het verhaal van Nathalie zal bijdragen tot een beter begrip van de complexiteit en de diepgang van de impact die seksueel misbruik heeft op individuen en hun omgeving. Dit boek mag dan eindigen, maar de strijd tegen seksueel misbruik moet doorgaan. De hulp aan de slachtoffers moet nog uitgebreid worden.

Voor iedere lezer hoop ik dat dit boek niet alleen inzicht biedt, maar ook aanzet tot actie. Seksueel misbruik is een maatschappelijk probleem dat ons allemaal aangaat. Laten we ons samen inspannen om een veilige omgeving te creëren voor iedereen, waar misbruik geen kans krijgt en waar slachtoffers de steun en erkenning krijgen die ze nodig hebben.

Met diepe dankbaarheid en hoop,
Annick

De zomer van 2016. Ik ben gelukkig. Denk zelfs dat gelukkiger zijn niet kan.

Ik heb twee kinderen en een man met wie ik al 24 jaar samen ben. Daan en ik hebben elkaar leren kennen op school en zijn sindsdien zo goed als onafscheidelijk.

Onze zoon, Wout, die op dat moment negentien jaar is, zit ondertussen al tien maanden aan de andere kant van de wereld. Zijn droom. Toen hij het jaar voordien klaar was met het aso wist hij nog niet helemaal zeker wat zijn studieplannen nadien waren. En zo zette hij de stap naar een sabbatjaar vol onvergetelijke momenten tijdens een rondreis in Australië.

En dus nog heel even en hij komt terug. Samen tellen we thuis zowat de uren af, zo hard missen we hem. Maar we weten dat hij het geweldig tof heeft daar en gunnen hem ieder moment. Hij komt terug half september, op mijn verjaardag. Mooier kan die dag niet worden.

Met onze dochter, Tine, heb ik hier ondertussen zelf een superzomer. Ook al gaan we niet op vakantie, toch zijn we veel op stap en genieten we van heel veel toffe dingen.

Omdat ik in een school werk, ben ik zelf zowat heel de zomer vrij. Daan heeft enkele weken verlof en ook dan is het gewoon genieten van elkaar, van het skype met Wout en van simpelweg gelukkig zijn.

Het kort. Het komt dicht. Zowel het einde van de zomer-vakantie als de terugkomst van Wout.

Eind augustus begin ik opnieuw te werken. Alle klaslijsten, inschrijvingen en zoveel meer moeten in orde zijn voor alweer een nieuwe start van een schooljaar.

1 en 2 september zijn zoals altijd hectisch druk. Op vrijdag 2 september werk ik nog wat later door en ga dan naar boven dag zeggen aan mijn directeur. 'Alles is in orde, de lijsten zijn oké. Ik ga nu naar huis. Prettig weekend en tot maandag!'

Alleen zou maandag nooit meer komen.

Zaterdag 3 september 2016. Het is vroeg. Bijna nog nacht. Maar ik ben al wakker.

Vandaag gaat Tine naar een pretpark met een vriend. En dus gaan Daan en ikzelf ook een dag op stap. Eerst ergens ontbijten, en dan de dag nemen zoals hij komt. Gewoon genieten. En bezig zijn, want de terugkomst van Wout maakt ons zo blij dat we soms niet goed weten hoe we de tijd sneller kunnen doen gaan.

Een week eerder zei ik nog tegen een collega: 'Het moment om hem terug te zien is nu zo dichtbij dat ik bijna bang ben dat er iets zou gebeuren waardoor we elkaar nooit meer terug zouden zien. Die gedachte maakt me gek. En ik moet daar niet aan denken, want die angst is er alleen maar omdat we nu echt kunnen beginnen aftellen. Zot, hè!'

Ondertussen is het halfzes. Oef, bijna tijd om te gaan lopen. Ik doe alvast mijn loopkledij aan. Het is warm. Zelfs al op dit vroege uur. En het is nog donker. Maar dat is oké. Niks is mooier dan de zon zien opkomen in de velden. Het gevoel van helemaal alleen op de wereld te zijn. Iedereen die nog slaapt. Gewoon het ritme van mijn eigen looppassen, het horen van mijn ademhaling, de vogels die al wakker worden en een maf konijntje dat denkt dat het onzichtbaar is als het stokstil blijft zitten. Daar moet ik altijd zo mee lachen. Dat is zo grappig en zo slim.

Ik trek mijn loopschoenen aan. Maak mijn beenspieren los. En ondertussen bedenk ik dat het nu eigenlijk zo ongeveer de laatste keer zal zijn dat ik zo vroeg kan vertrekken. Niet het uur of de donkerte zijn een probleem, maar het al bijna terug thuis zijn voordat ik de zon kan zien opkomen. Het was een mooie zomer. Vanaf maandag wordt het opnieuw lopen na mijn werk. Maar dat is oké. Dat maakt dan weer mijn hoofd leeg na zoveel drukte.

En dan vertrek ik. De eerste vijfhonderd meter zoals gewoonlijk nog door de straten. En inderdaad, iedereen lijkt nog te slapen. De wereld is van mij! Alleen ik en het tikken van mijn voe-

ten op de grond. En dan de spoorwegbrug onder. En dan begint de vrijheid pas echt. Het looppad tussen de velden. En ik loop. En ik geniet. En ik ben gelukkig. En ik bedenk wat we die dag misschien allemaal kunnen doen.

Tot ik plots in de verte een gedaante opmerk die ook op het pad aanwezig is. Mijn adem stukt en er schiet een schok door mijn lichaam. Die gedaante is zwarter dan zwart. Ook al is hij op dat moment nog zo ver van mij verwijderd en is alles rondom mij ook nog donker van de nacht.

Alles in mij schreeuwt om terug te keren, naar huis te lopen, en later pas opnieuw te vertrekken. Alleen luister ik er niet naar. Als ik nu gewoon doorloop, heb ik zowel kunnen lopen als straks kunnen genieten. Als ik terugkeer, kan ik lopen maar vertrekken we pas later. En ik wil wel echt van heel de dag met Daan op stap kunnen genieten. Trouwens, die gestalte, heb ik die hier al niet eens gezien? Later op de dag. In daglicht. Met nog een tweede man erbij. Hij gaf mij toen ook zo'n eng gevoel. Ja, waarschijnlijk wel. En toen was ook alles oké. En daarbij, ik loop hier ook, waarom zou iemand anders hier dan op dit uur niet mogen zijn?

En ik loop door. Recht op hem af. Met ondertussen gedachten die weer afdwalen naar hoe gelukkig ik wel ben. Wout komt bijna terug. Straks een toffe dag. Tine gaat genieten van haar uitstap. Super allemaal!

Ik ben nu erg dichtbij. En de schok raast weer door heel mijn lichaam. Het lijkt alsof er een man in mijn richting stapt die niet gewoon zwart is doordat het nog donker is, maar precies een zwarte waas rond zich heeft hangen. Nog nooit gezien. Eerder zoiets voor in een film of zelfs een tekenfilm. En dan kruisen we elkaar. En het meest bizarre is nog dat ik enkel mijn eigen ademhaling en mijn eigen voetstappen hoor. Ik hoor geen enkel geluid van hem. Alleen die zwarte waas of damp of weet ik veel. En terwijl we elkaar kruisen, durf ik niet te kijken. Maar hij is voorbij gestapt. Ik voorbijgelopen. En ik loop verder. En ik hoor nog steeds alleen mezelf. Dit was zo beangstigend vreemd dat ik iets

doe wat ik normaal nooit doe. Ik wil me omdraaien. Gewoon mezelf nog een allerlaatste keer geruststellen dat hij voorbij en weggewandeld is. Ik draai me al lopend om. Mijn wereld stopt.

Ik kijk recht in de ogen van wat een diepzwart ongelooflijk beangstigend kwaad monster lijkt. En een hand die naar me grijpt.

Ik keek om zodat ik mezelf gerust kon stellen en nu zit ik in een compleet ander gevoel. Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet waar zijn. Dit kan niet echt zijn. Dit kan niet echt aan het gebeuren zijn.

En ik roep NEE. NEE. NEE. Geen idee hoeveel keer. Maar die 'nee' heeft op dat moment enkel de betekenis van 'Laat dit alsjeblieft niet echt aan het gebeuren zijn. Dat kan niet. Hij was voorbij. Ik keek alleen maar om zodat ik mezelf gerust kon stellen. Dit kan niet echt zijn.'

Ik zie geen mens. Ik bedoel, ik zie geen mens in hem. Ik zie alleen maar agressieve diepzwarte ogen. De grijns van een monster dat zo hard naar me grijpt. En voor ik het beseft, word ik in een greppel gesmeten als een schildpad op mijn rug. Even hulpeloos. Met enkel nog mijn armen en benen die stampen en vechten. En krijsen om mijn angst een kracht te geven. De gedaante buigt zich over mij en ik zie hoe een volle vuist op mijn gezicht afkomt. Ik voel het moment dat die mijn gezicht raakt. Maar niet in pijn. Alleen in een hele doffe klap met onbeschrijflijk gekraak vanbinnen. En bij die eerste slag kan ik alleen maar denken: idioot, wat doet gij nu!!

En hij slaat verder. Harder. Kwader. Met meer kracht en veel meer woede.

Ik blijf stampen. En bij een trap lukt het mij zelfs hem achteruit te doen deinzen. En vliegensvlug denken mijn hersenen dat dit misschien het moment is dat ik weg kan lopen. Maar al even snel beseft ik dat ik simpelweg niet recht kan geraken en alweer volgt een volgende ongenadig harde klap. En zijn bevelende woorden. '*Calme-toi!*' Oneindig veel keer. Altijd maar kwader. En ik altijd maar harder stampen, vechten, krijsen.

En dan is er die ene klap. De klap die binnenin alles doet beseffen. Die amper nog iets kraken kan omdat alles ondertussen al gekraakt is. Maar die mij doet beseffen: de volgende vuistslag overleef ik niet meer. Mijn hoofd gaat het begeven. Mijn hoofd kan niet nog zo'n vuistslag aan. Er zijn er al ontelbaar veel gekomen. Maar de volgende geeft dood.

En ik val stil. Helemaal, compleet stil. Ik vecht niet meer. Ik beweeg zelfs niet meer. Ik krijs niet meer. Ik lig daar. Heb geen pijn. Heb geen idee of ik nog een gezicht heb. Mijn hoofd is te veel gekraakt vanbinnen. Mijn mond zit vol met bloed en niets dat nog op tanden lijkt. Ik lig daar. Levenloos stil.

De woorden die hij spreekt, zijn nog dezelfde. Maar op een hele andere manier. Bijna sussend. Bijna kalmerend. Bijna geruststellend. '*Calme-toi.*' Alsof hij me nu ieder moment zal gaan troosten. Maar zelfs met een hoofd dat zo kapot is, besef ik nog dat het ergste nu pas gaat komen.

Hij sleurt mij recht. En hij gebiedt mij mee te stappen. Hij weet waarnaartoe. Ik heb geen idee. De zowat honderd meter lijken honderd kilometer. De ochtend is zwarter dan zwart. Stillere dan stil. Alleen wij twee. Wij twee alleen op de wereld. En ik in het volle besef van wat er gaat gebeuren.

Ik weet wat gaat gebeuren. En spreek mezelf moed in. Eén keer en dan voorbij. Het zal afschuwelijk zijn, want hij is echt een monster. Maar één keer ondergaan. Dan gedaan. Dan voorbij. Ik mag het alleen niet echt beseffen. Ik mag mij er niet bewust van zijn.

Wat dan volgt, valt niet te beschrijven. Maar nooit eerder hebben al mijn zintuigen zo scherp gestaan. Nooit eerder heb ik zo scherp waargenomen. Gevoeld. Gehoord. Geroken. Om van het ergste zintuig nog niet te spreken. Dat krijg ik zelfs niet geschreven.

Nooit eerder zoveel bij bewustzijn ondergaan. Het werd niet één keer. Er kwam geen einde aan.

Voorbij. Hij is gestopt. Ik durf niet meer te bewegen. Niet meer te ademen. Niet meer te zijn. Ook ik ben nu zo'n bang konijntje dat stilligt om onzichtbaar te kunnen zijn. Hij heeft nog steeds dat mes. Als ik beweeg, beseft hij dat. En zal ik Wout nooit nog terugzien.

Ik hoor hem heel stil wegstappen. Geruisloos en traag.

Pas als ik niks meer hoor, durf ik te bewegen. Heel voorzichtig kijk ik omhoog. Ik zie niks meer. Niemand meer. Ik denk dat hij weg is. Geen idee hoe ver ik lig. Ik sta op. En begin te stappen. Naar waar ik licht zie. Ik voel geen pijn. Heb geen besef. Geen besef van lichaam. Geen besef van hoe ik ben. Eén oog zit helemaal dicht. Maar ik kan niet anders dan te stappen. Ik moet hier weg. Ik stap. En stap. Het gras is hoog.

En dan plots weer die schok. Hij stapt naast mij! Opnieuw duik ik als een bang konijn bewegingloos ineen in het hoge gras. Ik kan niet begrijpen dat hij me niet gezien heeft. We stappen op enkele meters vlak naast elkaar. Geen seconde laat ik hem los. Maar hij stapt zo traag. En iedere paar meter dat hij vooruitgaat, kruip ik mee vooruit. Na wat een eeuwigheid lijkt, zijn we aan de plek waar de veldweg begint en kan ik achter een glasbol schuilen. Vanaf die plek blijf ik naar hem kijken. Nog steeds zo traag. Maar ik kan nog niet ontsnappen. Hij is nog te dichtbij. Hij heeft een mes. Ik moet Wout kunnen terugzien. Ik blijf kijken. En zie hoe hij zijn jas uittrekt. Die schoonveegt. Over zijn arm legt. Even achteromkijkt naar het veld waarin ik zit. En dan zo heel kalm verder weg stapt.

En dan denk ik dat hij ver genoeg is om zelf weg te lopen. En ik vertrek. Ik begin opnieuw te lopen. Te lopen alsof er niets gebeurd is en ik gewoon mijn dagelijkse loop gedaan heb. Alles is nog stil en bijna donker.

Ik kom thuis. Bewust van het feit dat ik niet wil dat Tine me zo ziet, durf ik niet aan te bellen. Dus ik roep voorzichtig Daan. Het raam staat open door de warmte.

De voordeur gaat open. En hoe het komt, dat weet ik niet. Maar daar staat dus ook Tine achter Daan. Verschrikt hoor ik Daan vragen: 'Wat hebt gij voor!?' Vastberaden hoor ik mezelf zeggen: 'Ik ben geslagen en verkracht. Maar ik ga wel blijven lopen!'

Daan belt de hulpdiensten. Ik blijf buiten op de oprit wachten. Ik wil zo niet binnengaan. Ik ben vuil en smerig. Alles en helemaal. Ik kan en mag niks aanraken. Ik kan en mag niks wegwassen. Ik beseft dat alles moet blijven zoals het nu is. Alles zal als bewijsmateriaal genomen worden en zelf zal ik alles moeten ondergaan.

Maar er is één ding dat ik niet mag meenemen. Dat niet mee in een bewijsdoos of zo mag. Mijn huissleutel die in het zakje van mijn loopbroek zit. Voorzichtig neem ik hem eruit en bel weer aan de voordeur aan. Ja, ik bel opnieuw aan. Want Daan en Tine zijn binnen. Ik sta alleen buiten. Ik wil dat zelf zo. De hulpdiensten gaan toch komen. En bang of angstig ben ik al helemaal niet. Ik zit vol adrenaline.

Daan komt opendoen. Ik leg de sleutel voorzichtig binnen op de grond en vraag hem die later in een bad vol ontsmettingsmiddel te stoppen.

Weer gaat de voordeur dicht. Hij gaat opvang regelen voor Tine zodat hij meekan naar het ziekenhuis. Ik vind het nog steeds oké, zo alleen buiten. Beseft niet goed wat of hoe. Of toch wel. Alleen zo heel erg waanzinnig onwezenlijk. Minuten lijken uren. Dan komt er een auto toe en stapt er iemand uit. Politie. Die man is meteen bij mij. Ik vertel. Hij geeft via de portofoon aan zijn collega's de info door. Of ik later nog eens opnieuw naar die plaats zou kunnen gaan? Natuurlijk. Eigenlijk nu al, denk ik bij mezelf. Waarom niet meteen? Ik heb nog steeds het gevoel dat ik ondertussen ook nog een berg kan beklimmen.

De agent is ongelooflijk lief en zorgzaam. Of ik niet wil zitten? Of ik niet liever binnen wil gaan? 'Nee, ik blijf wel gewoon buiten.' Ik heb het gevoel dat ik het liefst van al nu een marathon wil beginnen te lopen.

Dan komt ook de ziekenwagen toe. Gevolgd door de MUG. De MUG?? Voor wie komen die?? Beide teams komen naar mij toe. De man van de ziekenwagen wil het draagbed halen. Voor wie?? Nee, ik stap zelf wel tot aan de ziekenwagen. Ik klim erin. Verbaasde blikken die ik niet goed plaatsen kan. Dan komt voorzichtig de vraag of ik wil liggen of liever zitten voor vervoer. Ik zie het bed. Mijn benen worden plots van pudding. Ik wil liggen. Moet liggen. Nu meteen. Alsof plots niets meer kan.

De rit naar het ziekenhuis in Jette lijkt oneindig. Onderweg besef ik dat ik dit niet aankan met Daan. Ik wil er iemand anders bij. In Jette vraag ik hem een vriendin te bellen. Ik lig op de spoedafdeling. Daar beslissen ze dat ik eerst fysiek helemaal onderzocht moet worden. Ze brengen me naar de scanner om meteen de schade binnen in mijn hoofd te onderzoeken.

Uren lig ik op de spoedafdeling. En er is ook opnieuw politie. Een man. Nadien ook nog een vrouw. Ze zijn heel zacht met mij. Bezorgd. Blijven bij mij. Net zoals Daan en de vriendin die ondertussen toegekomen is. Ik vraag haar mijn directeur te bellen. Maandag werken zal wat moeilijk zijn. Maar dinsdag moet zeker wel lukken. Waarom kijkt ze plots zo raar?

Uren lijken een eeuwigheid. En ondertussen mag ik niets van me afvegen of wegspoelen. Niks in mijn mond voelt nog als mond. Mijn armen en benen hebben precies gevochten. Mijn loopkledij heeft er al beter uitgezien.

Rond de middag mag ik dan naar de afdeling gynaecologie. Nu is het tijd voor de Seksuele Agressie Set: het onderzoek voor spooropname, de procedure voor de afname van DNA. Dat doe ik alleen. Met twee vrouwen. Ik sta op een doek en ondertussen gaat ieder stukje kleding, vezel, haarspeld, rekker enzovoort één voor één in een plastic zakje. Dan volgt het inwendige onderzoek. Daarna mag ik uren later eindelijk mezelf verlossen van zijn vuiligheid. Of ik wil douchen of in bad? Ja, douchen natuurlijk! Alles voorgoed weg. Alleen is er geen kracht meer in mijn benen en wordt het dus een bad. Daarbij word ik geholpen. Ik

vraag of ik nu ook mijn mond mag spoelen. Schrobben. Poetsen. Maakt niet uit wat. Dat mag. Maar wat of hoe ik het ook doe, niks blijkt te helpen. Schoon word ik niet. Niet meer.

Ik krijg een nachthemd en kruip in een bed. En zo brengen ze me dan weg naar een kamer. De afgelopen uren waren onwezenlijk raar, bizar.

Even later komt er opnieuw politie. Een van hen is dezelfde vrouw die vanmorgen ook al bij me was. En nu is er nog een vrouwelijke collega bij. Met twee nemen ze mijn verklaring af. En dat duurt naar mijn gevoel wel enkele uren. Met telkens weer dezelfde vragen. Ik kan dat. Ik vertel hun elk detail. Dat is niet moeilijk. Mijn zintuigen stonden en staan zo op scherp dat het lijkt alsof ik het constant opnieuw meemaak.

Op de gang staan ondertussen mensen. Bezoek voor mij. Het nieuws heeft zich verspreid. De politie vraagt of ik liever wil stoppen. Dat wil ik niet. Ik wil voortdoen.

Later ben ik klaar. De politie is vertrokken. Heel eventjes alleen. Kan het allemaal amper vatten. Geloven.

Dan gaat plots de deur open. Familie neemt plaats rond mijn bed. Staren me aan met verschrikking en ongeloof of verdriet in hun ogen. Ik sluit mijn oog. Eentje maar. Het andere gaat al lang niet meer open. Wanneer ik het opnieuw opendoe, staan ze er nog. Met dezelfde blikken van medelijden. Ik weet niet welke dingen er allemaal via een infuus mijn lichaam binnendringen, maar normaal zou ik hier dus geweldig mee in de lach schieten. Ik bedoel, of ik ben dood en besef het zelf nog niet. Of ik ben stervende. Maar dit lijkt verdacht veel op een wake... Ik sluit mijn oog opnieuw.

Avond. Ver na bezoekuur. Iedereen is weg. De dag is voorbij.

Vloestof drupt mijn arm binnen. Geen idee wat het is. Ik heb de uitleg wel gekregen, maar die vloeiده al even snel weg als de inhoud die nu door mijn aderen loopt. En ik heb zoveel medicatie moeten slikken. Iets om mijn oog zo snel mogelijk open te krijgen om de schade binnenin te kunnen zien. Of zat dat mee in

het infuus? Morning-afterpil, hiv-remmers. Die laatste, daarvan moet ik er de komende weken dagelijks een aantal blijven nemen. Want we weten helemaal niks.

Avond dus. Van een dag die nooit begon. Maar waarvan iedere seconde me voor altijd haarscherp bij zal blijven.

De deur gaat open. De diepzwarte razende man van die ochtend in het veld stapt binnen. Nu met een brede grijns. Hij zal voor altijd bij mij blijven. Ik sluit mijn oog. Die dag gaat het niet meer open.

De volgende ochtend. Voorzichtig open ik mijn goede oog. En kijk recht in een infuus. Plezant. 't Is waar. 't Was echt. 't Is écht. Echt waar.

Mijn hoofd voelt alsof er een vrachtwagen of tien is overgevlogen. Niet van de pijn. Maar van hoe het voelt.

Mijn mond kan ik amper bewegen.

Ik kruip uit bed. Allez, ik stap er eigenlijk uit. Maar elke spier voelt stram en stijf. Ik wankel naar de badkamer. Tijd om mezelf eens te bekijken. WOW!!!! HALLO, WAT IS DAT!! WIE IS DAT?!

Oké. We proberen nog een keer. Ze is er nog. Dat ben ik dus. Of toch wat ik zou moeten zijn. Alleen zie ik in de spiegel op het gebied van haar een kruising tussen dat van een heks en een vogelverschrikker. Daaronder een gelaat dubbel zo dik en ook meer lijkend op een afkooksel van een smurf. Reken daarbij dat gevoel van platgewalst te zijn door tien vrachtwagens... en je hebt dus mij.

Stap één: ik ga douchen. Of dat zou ik heel graag willen. Maar mijn benen denken daar duidelijk nog anders over.

Even later komt Daan. Ik ga het wel alleen doen. Samen met zo'n stoeltje voor in de douche. Maar zeg hem wel voorzichtig dat, mocht hij een bonk horen, ik dan waarschijnlijk ergens neerlig...

Het duurde lang en gaf helemaal geen beter, zeg maar schoener, gevoel. Terug richting bed. Uitgeput.

De rest van de dag, van de week, in het ziekenhuis wordt helemaal overspoeld door van alles moeten. Onderzoeken moeten. Proberen eten moet.

Eten. Eigenlijk wil ik dat nooit meer doen. Mijn mond mag vergeten worden. Ik wil geen mond meer. Laat staan daar ooit nog iets in moeten stoppen. Laat staan daar ooit nog iets in doorslikken. Maar zo werkt het dus helemaal niet. Ik moet. Willen heeft geen recht meer. Moeten is nu baas.

Er komt in de dagen nadien ook een robotfototekenaar toe. Een hele rustige man met duidelijk enorm veel ervaring. Hij neemt de tijd om uit te leggen. Te luisteren en raad te geven. Terwijl hij tekent, zeg ik hem dat het allemaal veel zwarter, veel kwader, veel beestachtig monsterlijker moet. Maar kalm en geduldig legt hij uit dat het de bedoeling is om hem te vinden. En omdat niemand zo agressief rondloopt in het gewone dagelijkse leven moet hij dus de mens en niet het beest tekenen, begrijp ik hieruit. Maar hoe kan ik nu een juiste mens uit een zwart beest omschrijven?

Voor het eerst heb ik ook contact met slachtofferhulp van de politie. Een vrouw zal langskomen. Geen idee wat ik daarmee moet. Maar al snel vind ik haar tof en blijkt mijn vrees voor enkel pure ernstige slachtoffergesprekken onjuist. Daar en dan en weken, maanden later zal blijken dat lachen ondanks alles zo ongelooflijk veel deugd kan doen!

Op maandag wordt dan ook het team op de school waar ik werk ingelicht. Diezelfde avond krijg ik hele mooie berichten. Ze maken me stil. Al kan ik vooral niet vatten welke impact mijn gebeuren op hen heeft.

Wout, die dus het nieuws via Daan aan de andere kant van de wereld vernomen heeft, wil onmiddellijk naar huis komen. Maar ik weiger dat. Wat ik meegemaakt heb, mag niet het einde van zijn reisjaar worden. Pas wanneer ik vanuit het ziekenhuis met hem via Skype praat en hij me kan zien, is hij het ermee eens om te blijven tot het einde.

Tine is die maandag gewoon terug naar school gegaan. De school is op de hoogte en er werd afgesproken dat ze haar extra in het oog zullen houden, mocht ze het toch moeilijk krijgen.

De kinderen. Op dat moment zestien en negentien jaar. Hoe kan je zo iets vatten? Hoe kan je vatten wat iemand met je moeder deed? Als familie, vrienden of collega's het precies al amper kunnen vatten? Als ik het zelf niet echt wil laten zijn?

Op vrijdag mag ik dan naar huis. Naar huis. Naar huis?? Waar is mijn huis dan? Ik bedoel, ja ik weet wel het adres, ik ken ook nog het huis. Maar is dat echt mijn thuis? Want zonder echt te voelen wanneer het verlaten plaatsvond, lijkt het alsof ik weg ben van Nathalie. Van Nathalie zoals of wie Nathalie was. Ik ben nu wat ik ben. Zelfs niet meer wie ik ben. Gewoon wat. En de afgelopen week ben ik alles blijven ondergaan. Veilig vanuit een ziekenhuisbed in een ziekenhuiskamer. Met komen en gaan van mensen. En met een man en een dochter bij wie ik amper iets voelen kan. Ik weet wie ze zijn. En iedereen is er compleet van overtuigd dat ze ‘van mij zijn’, maar serieus, als ik niet weet wie ik nu ben, zijn zij toch niet van mij??!

En toch vertrek ik richting huis. Ik mocht nog blijven als ik het te moeilijk had. Maar het besef van voort te moeten met bestaan, deed me dus vertrekken.

De echte schok kwam pas wanneer ik binnen stond. In haar huis. In haar living. Tussen haar foto's en haar spullen. Een hele tijd lang huil en schreeuw ik alles uit. Daan weet zich geen raad. Ik ook niet. Moet ik hier dan blijven?? Ik hoor hier niet. Dat is hier niet van mij. Dat is allemaal van Nathalie en niemand heeft dat precies door?!?!

Pas wanneer slachtofferhulp van de politie komt met nog een vraag, stap ik weer over in doorgaanmodus. Maar dit gevoel zal nooit veranderen.

We zijn zaterdag. Eén week verder. Naar mijn gevoel een heel leven verder.

Ik kreeg van de politie de vraag of ik het zag zitten om onder hypnose te gaan. Tijdens de verkrachtingen zei hij van alles. Ik denk in het Frans. Maar ik heb er niks van verstaan. En ik weet dat ik dat zelfs nog tegen hem zei: ‘Maar ik versta u niet’, toen hij me beval met een mes in mijn gezicht. Misschien kwam het door de angst. Misschien was het een andere taal. En dus zei ik ja tegen de politie. Want ik wil en zal alles doen wat ik kan om hem te helpen vinden. Niet voor mij. Voor mij is het te laat. Voor mij kan er niks meer aan veranderen. Maar ieder vrij moment van hem kan de hel voor iemand anders worden.

Samen met drie vrouwelijke agenten vertrek ik richting Antwerpen. Daar zal de hypnose bij de politie plaatsvinden. De afgelopen week heb ik hen al vaker gehoord en gezien en ik voel me goed bij hen. Ze zijn zo ongelooflijk lief en geven me alle ruimte en tegelijk ook het gevoel er keihard voor te gaan om hem te vatten.

Eigenlijk ben ik wat bang voor de hypnose. Niet voor wat het met me gaat doen. Maar net voor wat het niet gaat doen: lukken. En ik wil ook ieder woord dat hij toen zei nu weten. En wie weet wat zei hij toen. Misschien zit daar wel net een stukje info bij waardoor ze hem kunnen vinden.

Met heel veel zorg van de politie, de uitleg over de aanwezige camera's in het lokaal waar ik zal zitten en hun nabijheid in een andere ruimte vlakbij, voel ik me rustig. Ook de robotfototekenaar is toegekomen en hij zal samen met de hypnotiseur bij mij zijn. Mocht ik onder hypnose nog aanwijzingen geven over zijn uiterlijk, dan past hij de tekening aan.

Heel veel uitleg. We beginnen. ‘Ga naar een veilige plek.’ Euh... naar waar?? Een eerste moment van pure stress omdat ik blijikbaar volgens de man niet snel genoeg een veilige plek kan

bedenken. Hoe meer druk hij legt op het belang van die plek, hoe meer ik afdrijf naar een griezelkooi... 'Vind voor jezelf een veilige plek. Dat hoeft niet binnen te zijn, dat mag ook ergens buiten zijn. Ergens waar je je veilig voelt.'

Ah oké! Ik heb graag water, dus ik zie mezelf al aan een meer zitten tussen bomen en het gras terwijl de zon zalig over 't water glanst. Oef, dat is dus gelukt!

'Nu kom je de trap af en zie je aan de muur schilderijen hangen en zie je ook fotoalbums liggen.' WABLIEF??! Aan mijn meer kan ik dan misschien nog wel een klein trapje in het water plaatsen, maar fotoalbums heb ik niet bij me, laat staan een muur met schilderijen??!... Paniek met grote 'P'...

'Ben je op je veilige plek?'

'Ja nee, 't is te zeggen, daar zijn geen mu...'

Maar hij doet alsof hij mij niet hoort en wanneer de paniek van de mislukking het volledig van me overneemt, is ook mijn meer compleet verdampt en zijn geduld hoog in één van mijn bomen... 'Ja, dan zal jij zo een van die mensen zijn waarbij hypnose niet gaat, hè', terwijl hij me vooraf nog geruststelde dat hypnose zowat bij iedereen lukt. Pijn van te mislukken en het verliezen van een kans om de dader te helpen vinden, maken mij kapot vanbinnen. Ik voel mij daar en dan verschrikkelijk en wil zo graag een nieuwe kans. Ik moet en kan niet anders. Hij had me even alleen gelaten met de belofte om het even later opnieuw te proberen en wanneer hij terug binnenkomt, lijkt het allemaal heel eventjes surreëel. 'Veilige plek', zijn stem die doordraaft, ik die vertel, hij die raast, ik die mij in een staat van ergens tussen hier en daar bevind, alles opnieuw haarscherp onderga maar toch niet helemaal echt in hypnose, ik die wil stoppen maar er niet uit geraak, hij die doordramt... En dan plots de woorden: 'Ja, dus bij u gaat dat niet lukken, hè.'

Ik ben doodmoe. We zijn amper een week na de feiten en al een hele week heb ik letterlijk constant herbelevingen. Maar de afgelopen uren gebeurde het precies weer allemaal ook echt. En

het is dan nog blijkbaar compleet mislukt, zegt de hypnotiseur. Een beetje later, wanneer we allemaal samen in de andere ruimte bij de politie zitten, zegt hij als afscheid nog heel droog: 'Allez, 't is zo'n mooi weer vandaag. Je kan misschien best gezellig een terrasje met je man gaan doen!' ...?!?!... De mensen van de politie zijn al even geschokt als ik en nemen me zo snel als kan mee naar buiten. Bij hen voel ik mij goed.

De dagen gaan voorbij. Ze gaan voorbij. Ze beginnen en ze eindigen bijna op hetzelfde moment. Er komen bloemen, kaartjes, lieve berichtjes. Collega's en vrienden vragen of ze langs mogen komen. En ik zeg ja. En ik ben dankbaar. En ik versta dat allemaal niet, zoveel liefs krijgen.

Er komt een line-up, een confrontatie eigenlijk. Dat is een opsporingstechniek waarbij een aantal onschuldige mannen in dezelfde rij gezet worden als de mogelijke dader. Allemaal hebben ze kenmerken die overeenkomen met die van de vermoedelijke dader. Zelf zal ik in de kamer ernaast staan, onzichtbaar voor de mannen in de rij. Van daaruit mag ik hun vragen om iets te zeggen of een stap naar voren te doen. Mijn vragen worden via de politie aan hen doorgegeven.

Daarvoor ga ik op een avond naar de politie. Bij het zien van het gebouw bekruipt me een heel bizar, vreemd, raar gevoel. Hij kan daar nu binnen zijn. Ik word naar boven gebracht en krijg uitleg over wat gaat komen. Ik ben niet bang. Helemaal niet bang om hem misschien terug te zien. Hij doet me niks. Integendeel. Ik moet hem kunnen terugzien. Of beter gezegd: hij moet mij kunnen zien. Maar ik weet dat, ook al mocht hij in de line-up staan, hij mij niet zal kunnen zien. Ik hoop dat ooit de dag zal komen dat ik vlak voor hem mag staan, hem recht in de ogen mag kijken en hem mag zeggen wat ik op dat moment zal willen zeggen. En misschien is dit hier nu een eerste stap.

Het is zover. We stappen allemaal naar beneden en gaan naar binnen. Het is er donker. Door het raam zie ik de line-up staan. Ik begeef het. Plots overvalt mij de angst van aankijkende ogen

in combinatie met de kans dat hij ertussen staat. En de allereerste persoon die ik kan zien, lijkt verdacht. Heel zwart en donker en mijn brein schiet alle kanten op. Maar ik word al heel snel opgevangen door de politieagenten die me rustig maken. Ik slaag erin opnieuw te kijken en zie geen enkele persoon die ik herken.

We gaan terug naar boven om mijn verklaring op te nemen. Het is voorbij. De kans en de hoop om hem te hebben zijn voorbij. Ik ga naar huis.

Midden september. Hoera, ik ben jarig. Hoera. Of zoiets waarschijnlijk. Hoe kan ik nu al jarig zijn?? Ik ben nog maar net ontstaan. Maar wensen komen binnen. Niemand heeft door dat Nathalie vandaag jarig is, maar ze de berichtjes zelf niet meer kan lezen. Ik antwoord dat ik het lief vind dat ze aan 'me' denken. Maar er is vandaag iets veel grootser dan 'mijn' verjaardag. Wout komt thuis. Wout, mijn zoon. Als Daan mijn man is en Tine mijn dochter, dan is Wout mijn zoon. Ik ben in het volle besef dat dit de dag was waar ik voordien zowat de uren naar aftelde. Wout. Mijn allereerste kind. Ik weet nog toen hij werd geboren, dat het leek alsof ik vleugels kreeg. Ik sloeg die helemaal rond hem en zou hem daarmee voor altijd overal beschermen. Toen hij het jaar voordien vroeg of ik mee naar een open-deurdag over taalreizen wou gaan, vond ik dat tof.

Wout en ik hebben altijd een heel speciale band gehad. Hij en ik, wij dachten hetzelfde. Wij deden hetzelfde. Het ging zelfs zover dat ik tijdens discussies soms meteen al zei: 'En nu ga jij mij antwoorden dat...' waarop hij dan zei: 'Mama, stop, kom uit mijn hoofd. Dat is letterlijk wat ik nu dus ook echt ging zeggen!'

Ik was altijd compleet verzot op en overvol van liefde voor mijn kinderen. Vanaf het moment dat Wout geboren was, bleef ik thuis voor hem. Ik wou er geen moment van missen. Wou elk stapje, ieder kreetje, woordje horen. Wou niet wachten tot ik oma werd om dan pas te genieten.

Zelf was ik achttien jaar toen mijn moeder overleed aan kanker. En zo wist ik dat het leven hier en helemaal nu was. Dat je wel kan weten wat vandaag is of gisteren was, maar dat je niet kan weten wat er morgen komt. Toen mijn moeder stierf, veranderde alles in mijn jeugd. Mijn vader had het moeilijk. Ik moest plots veel zelfstandiger worden. Maar dat lukte. Ik stopte met studeren en kon dus ook geen diploma halen na mijn secundair onderwijs. Later, in 2000, zou ook mijn vader overlijden.

De eerste drie jaar was Wout alleen. Daarna kwam zusje Tine. We waren nu compleet. Ons gezinsgeluk was meer dan ik ooit had kunnen hopen. En toen ook Tine naar de kleuterschool ging, begon ik opnieuw te werken. En ook dan leek het voor hen alsof ik gewoon thuis was. Ik werkte op dezelfde school en deed dezelfde uren. Ik nam ze mee om thuis te lunchen, stond aan hun klasje als het tijd was om weer naar huis te gaan. Ook op woensdagmiddag. Ook in de vakanties.

Ik genoot zo ongelooflijk hard van hen. Ook toen ze groter werden. Want ook al was ik altijd dicht bij hen, ik waakte er heel erg over dat ze beiden ruimte hadden om uit te groeien tot eigen mensjes. Tot wie ze zelf zijn. Met elk hun eigen dromen. Hun eigen zotte kuren. Ik zag ze vaak ook richting een muur lopen. Ik liet ze gaan. Zo gingen ze er meer uit leren dan wanneer ik hen ervoor zou behoeden. En ook al konden ze het op dat moment misschien niet zien, ik zag hen op de muur afgaan, ik wist dat het misschien pijn zou doen. Maar ik zou springen om hen op tijd te redden. En als het botsen dan toch pijn had gedaan, zou ik troosten en verzorgen. Maar ik wou ze zo graag ruimte geven om hun eigen weg te vinden.

En ik had ongelooflijk veel geluk met hen. Het botsen met de muren bleef bijna altijd weg. En ieder moment dat we samen iets deden of ergens naartoe gingen, zei een van beiden vaak: ‘Mama, ik ben hier precies meer met een vriendin weg dan met mijn moeder.’ Oké, en daarachter kwam meestal nog: ‘Gedraag u eens!’ We hebben zo vaak zo hard gelachen!

En toen in augustus 2015, tijdens de opendeurdag, zaten Wout en ik dus te wachten op de info over drie weken taalreis naar LA. Maar tijdens het wachten bladerden we door een brochure en vroeg ik hem terloops of hij nu al wist wat hij in september ging studeren. ‘Nee, eigenlijk totaal niet en ik heb ook gewoon eventjes genoeg van studeren na al het zware werk de afgelopen jaren.’ Op dat moment kwam ik toevallig op de pagina over ‘Work & Travel’ naar Australië. Ik keek naar hem en